

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce: **multigate a.s.**, se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, zastoupený JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2016, č. j. 15116/MJ/2014-8,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Zastupitelstvo města Hostinné vydalo dne 8. 9. 2010 obecně závaznou vyhlášku č. 2/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Žalobce učinil dne 7. 2. 2011 v souladu s touto obecně závaznou vyhláškou ohlášení k místnímu poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Učinil tak ovšem s výhradou – v ohlášení argumentoval, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí vůbec nelze stanovit a vybírat. Dne 2. 5. 2011 uhradil na účet města Hostinné místní poplatek za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ve výši 146 778 Kč.

Dne 30. 5. 2011 žalobce požádal Městský úřad Hostinné (dále jen „správce poplatku“ nebo „správce daně“) o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Svou žádost odůvodnil tím, že pro jeho vybírání chyběl zákonný podklad. Správce poplatku rozhodnutím ze dne 21. 6. 2011, č. j. 2529/2011/FIN/KA, uvedenou žádost zamítl.

Žalovaný nejprve rozhodl o odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí správce poplatku rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. j. 15116/MJ/2014-2. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 22. 12. 2015, č. j. 31Af 70/2015 – 55, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný poté opětovně rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí správce poplatku, a to v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Zpřesnil výrok rozhodnutí správce poplatku a doplnil jeho odůvodnění, dospěl nicméně ke shodnému závěru jako správce poplatku, tedy že není důvod vyhovět žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného nyní posuzovanou žalobou, v níž navrhl jeho zrušení pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné. Předně namítl, že žalovaný se dostatečně nezabýval tvrzenými odvolacími důvody. Žalovaný dle něj rovněž nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy – porušil § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 13. 10. 2011 (dále jen „zákon o místních poplatcích“).

Žalobce má za to, že žalovaný měl na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně s ohledem na jeho vady zrušit nebo je prohlásit za nicotné.

Žalovaný podle žalobce založil napadené rozhodnutí na nesprávném právním závěru, a sice, že na danou věc se neaplikují závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, přestože neuvedl, že by podmínky stanovené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nebyly naplněny.

Žalobce je přesvědčen, že správce daně nemůže za situace, kdy se žalobce opakovaně vyjadřoval, že místnímu poplatku jeho zařízení nepodléhají, rozhodnout o (ne)existenci přeplatku na místním poplatku, aniž by měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr. Současně zastává názor, že v řízení o přeplatku nelze přezkoumávat hmotněprávní povinnost. Pokud by to snad bylo možné, lhůta pro stanovení daně již uplynula. Žalobce dále namítl, že v řešeném případě nebyla poplatková (hmotněprávní) povinnost přezkoumávána, správce poplatku ani žalovaný se ke konkrétním zařízením, která žalobce provozoval, nijak nevyjadřovali, tudíž se nemohlo jednat o řádný přezkum. Nemožnost přezkumu hmotněprávní povinnosti daňového subjektu v řízení o přeplatku ostatně Nejvyšší správní soud dle žalobce konstantně dovozuje ve své judikatuře,

např. v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012 – 54. Poukázal také na rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015 – 60, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že účelem přeplatkového řízení není posuzovat hmotněprávní stránku vzniku daňové/poplatkové povinnosti, nýbrž pouze to, zda vznikla a byla vybrána zákonným způsobem. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že v rámci přeplatkového řízení byla jeho hmotněprávní povinnost přezkoumávána dostatečným způsobem tak, aby byla zachována jeho práva poplatníka na přezkum sporné poplatkové povinnosti tak, aby měl stejná procesní práva obrany jako v případě vyměřovacího řízení.

S poukazem na odbornou literaturu žalobce uvedl, že evidence daní je administrativní postup, který slouží k zaznamenávání daňových povinností, přičemž tyto záznamy samy o sobě mají informativní charakter. V souladu s daňovým řádem tedy mohou být zaevidovány pouze takové daňové povinnosti, které byly řádně stanoveny. Do evidence se předepisuje vyměřená daň podle výsledků vyměřovacího řízení (§ 139 odst. 2 daňového řádu). Daň lze přitom vyměřit pouze rozhodnutím, a to buď platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem, případně hromadným předpisným seznamem; daňový řád nepřipouští stanovení daně bez vydání rozhodnutí. Rozhodnutí jako výsledek vyměřovacího řízení je nezastupitelnou podmínkou pro předepsání daně do evidence daní.

Žalobce poukázal na § 154 odst. 1 daňového řádu a závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení č. j. 2 Afs 68/2012 – 34 ohledně povinnosti správce místního poplatku vydat platební výměr za situace, kdy poplatník místního poplatku sdělil kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. Uvedl, že z podaných ohlášení „s výhradou“ v jeho případech jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas s výší poplatku, resp. se samotným zpoplatněním, a rovněž žádost o vydání platebního výměru. Nebyl-li pak vydán pravomocný platební výměr, nebyl poplatek na jeho daňovém účtu předepsán a je na místě rozhodnout o vrácení takto uhrazené částky jako přeplatku.

Žalobce připomněl, že 15. 9. 2010 podal ohlášení s výhradou, ve kterém vznesl důvodné pochybnosti ke zpoplatnění „jiných technických herních zařízení“ a pro případ závěru správce poplatku o tom, že by měl být obecně závaznou vyhláškou č. 2/2010 v nějakém rozsahu dotčen, žádal o vydání a doručení platebního výměru, ve kterém výši místního poplatku stanoví a s odkazem na příslušná ustanovení právního řádu také odůvodní. S postojem žalobce, poplatníka, byl správce poplatku seznámen od okamžiku, kdy byla daná poplatková povinnost zakotvena.

Z uvedeného žalobce dovodil, že správce poplatku byl povinen vydat platební výměr a tento mu řádně doručit, neboť podmínky dané usnesením rozšířeného senátu byly splněny. Pouze na základě pravomocného platebního výměru mohl být poplatek zanesen do daňové evidence – na daňový účet daňového subjektu. Jestliže pravomocné vyměření chybí, není místní poplatek na straně „má dáti“ evidován, a tedy jakákoliv platba na takový místní poplatek musí být jednoznačně evidována jako nedoplatek (*pozn. soudu – žalobce měl zřejmě na mysli přeplatek*).

Dle žalobce nelze souhlasit s tím, že správce místního poplatku provedl test vratitelnosti a správně žádosti o vrácení poplatku nevyhověl. V testu vratitelnosti přeplatku totiž musel správce poplatku jednoznačně dospět k závěru, že poplatek vyměřen nebyl a tedy nebyl na daňovém účtu evidován. S rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne

29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, na který odkázal žalovaný, se žalobce neztotožňuje a považuje jej za překonaný rozsudkem Nejvyššího právního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015 – 31.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Podotkl, že žalobce prezentoval své argumenty již v prvním odvolacím řízení. Rozhodnutí vydané žalovaným v tomto řízení sice krajský soud zrušil z důvodu nesrovnalosti při výpočtu místního poplatku, v ostatním však neshledal pochybení. Žalovaný již svůj postoj k žalobním námitkám vyjádřil a nadále na něm trvá. Na podporu svých tvrzení odkázal rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 – 41, ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 20/2016 – 33, a ze dne 8. 4. 2016, č. j. 2 Afs 320/2015 – 35.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce opětovně uvedl, že se s žalobou napadeným rozhodnutím neztotožňuje, a odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 68/2012 – 34 a na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 120/2015 – 31, č. j. 2 Afs 50/2015 – 60. Dále uvedl, že řízení před krajským soudem je vedeno zásadou dispoziční, soud se proto nemůže zabývat otázkou, zda měla být zařízení zpoplatněna, či nikoli, neboť se nejedná o žalobní námitku žalobce. Dle názoru žalobce může krajský soud řešit pouze to, zda je na daňovém účtu dle předložené spisové dokumentace evidován přeplatek či nikoliv, tedy zda poplatek, kterého se žalobce domáhá, byl na daňový účet stanoven/vyměřen.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených v § 51 odst. 1 věť druhé s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.

Krajský soud shrnuje, že žalobce splnil ohlašovací povinnost k místnímu poplatku za provozované výherní hrací přístroje nebo jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí dle § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodném období, a obecně závazné vyhlášky města Hostinné č. 2/2010. Učinil tak s výhradou, že neprovozuje žádné jiné technické herní zařízení, které by bylo povolováno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Na základě údajů uvedených v podaných ohlášeních provedl také úhradu místního poplatku. Následně požádal o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu za předmětné poplatkové období, což odůvodnil tím, že ačkoliv místní poplatek zaplatil, pro jeho vybírání chyběl zákonný podklad. Namítal, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí nelze dle stávající právní úpravy vůbec stanovit a vybírat. Správce poplatku žádosti žalobce nevyhověl. Po kontrole osobního daňového účtu žalobce dospěl k závěru, že přeplatek nevykazuje, neboť provedenou úhradu poplatku považoval za řádnou platbu.

Žalovaný se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Při vypořádávání odvolacích námitek uplatněných žalobcem podal podrobný výklad pojmu „jiné technické

herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, který opřel o odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména na rozsudek ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26). Konstatoval, že žalobce měl v předmětném poplatkovém období na území města Hostinné umístěna zařízení, která jsou v souladu s tímto výkladem jinými technickými herními zařízeními, a podléhala tak poplatkové povinnosti. Dále uvedl, že přezkoumal správcem poplatku provedený test vratitelnosti žalocem požadovaného přeplatku, tzn. porovnal, zda úhrn plateb za předmětné poplatkové období skutečně vznikl a zda je vratitelný. Vycházel přitom ze splnění ohlašovací povinnosti, ve které žalobce uvedl podrobný soupis jiných technických herních zařízení povolených a provozovaných na území města Hostinné. Žalovaný neshledal, že by žalobci vznikl přeplatek.

Jádro žalobní argumentace spočívá v poukazu žalobce na údajnou nepřipustnost posuzování hmotněprávní povinnosti platit místní poplatek v řízení o vrácení přeplatku. Žalobce je přesvědčen, že správce daně nebyl oprávněn rozhodnout o neexistenci přeplatku na místním poplatku, jestliže neexistuje pravomocný platební výměr, kterým by tento poplatek byl vyměřen.

Žalobce se dovolává zejména právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 68/2012 – 34. Tím došlo ke sjednocení judikatury v otázce, zda a za jakých podmínek měl správce poplatku podle zákona o místních poplatcích účinného do 31. 12. 2011 povinnost vydat platební výměr, pokud poplatník sice místní poplatek zaplatil, ale s jeho placením nesouhlasil. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že *„správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.“*

Pokud tedy poplatník nesouhlasil s poplatkovou povinností, byl oprávněn ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti před uvedením výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti (§ 70 a 71 daňového řádu) a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musely být splněny kumulativně. Pokud tak neučinil, mělo se za to, že poplatková povinnost nebyla sporná, a plně se uplatnila právní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích, dle které neměl správce poplatku při včasné úhradě poplatku povinnost vydat platební výměr.

Podle žalobce správní orgány nerespektovaly uvedené závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. S tím však krajský soud nesouhlasí, závěry rozšířeného senátu totiž dopadají na jiný skutkový stav, než jaký byl dán v případě žalobce. V nyní posuzovaném případě sice žalobce splnil ohlašovací povinnost se současným ohrazením, že jím provozovaná zařízení nepodléhají místnímu poplatku. Vydání platebního výměru se však výslovně nedomáhal a ani se proti jeho následnému nevydání v rámci vyměřovacího řízení žádným způsobem nebránil (například uplatněním prostředků ochrany před nečinností ve smyslu § 38 daňového řádu). Namísto toho podal žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu, ve kterém dále rozporoval svou povinnost místní poplatek platit. Nedomáhal

se ovšem vrácení přeplatku z toho důvodu, že nebyl vydán platební výměr, ale proto, že mu nesvědčí hmotněprávní poplatková povinnost. Stejně argumentoval i ve svém odvolání proti rozhodnutí správce poplatku. Správce poplatku tak v dané věci nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti žalobce vedl řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli řízení o vydání platebního výměru. Správce místního poplatku ostatně nemohl postupovat jinak, než jak mu stanoví daňový řád, a tedy rozhodnout o podané žádosti ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, tzn. buď vratitelný přeplatek vrátit, nebo žádost zamítnout. Pokud tak správce poplatku postupoval, nelze z tohoto důvodu označit jeho rozhodnutí za nezákonné, tím méně za nicotné.

Žalobce nebyl zkrácen na žádném svém právu, neboť v řízení o vrácení přeplatku byly námitky, kterými zpochybňoval svou poplatkovou povinnost, správními orgány řádně vypořádány. Nejde tedy o odchýlení se od závěrů rozšířeného senátu. Žalovaný se naopak snažil dosáhnout účelu zamýšleného rozšířeným senátem, a to za procesní situace, kterou si sám zvolil pro obranu svých práv. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem ve zmiňovaném usnesení č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, tj. přezkumu sporné poplatkové povinnosti, tak bylo dosaženo, jen jinou procesní cestou. Takový postup výslovně připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, v němž posuzoval skutkově shodnou situaci (jednalo se o věc, která se týkala rovněž poplatkové povinnosti žalobce), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*trvat na tom, aby hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek byla přezkoumána v řízení týkajícím se platebního výměru, by bylo za situace, kdy byla tato povinnost plnohodnotně přezkoumána v řízení o navrácení přeplatku, pouhým formalismem*“ (obdobně viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014 – 40, a ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014 – 46).

Uvedený závěr nemůže být pro žalobce překvapivý, neboť Krajský soud v Hradci Králové již shodně rozhodl v několika skutkově i právně obdobných věcech, které se rovněž týkaly žalobcovy poplatkové povinnosti, viz např. rozsudek ze dne 30. 11. 2015, č. j. 31Af 76/2014 – 95 (který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 – 41), a rozsudek ze dne 22. 12. 2015, č. j. 31Af 78/2014 – 124 (který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 20/2016 – 33).

Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, podle něž byl právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, na který odkázal žalovaný, překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 120/2015 – 31. Předně, sjednocování roztržité judikatury Nejvyššího správního soudu náleží jeho rozšířenému senátu, nikoliv tříčlenným senátům (srov. § 17 s. ř. s.). Na zmíněný rozsudek pátého senátu navíc navázaly jiné senáty Nejvyššího správního soudu i po rozsudku druhého senátu z 30. 9. 2015. Například v rozsudcích ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 – 41, a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 20/2016 – 33, v nichž šlo o obdobnou situaci jako v nyní projednávaném případě (poplatník splnil ohlášení s výhradou, navíc současně požádal o vydání platebního výměru, ale dále se jeho vydání nedomáhal a požádal o vrácení přeplatku).

Odkázat lze také na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2581/14, který v obdobné věci týkající se žalobce uvedl, že „*k námitce, že nelze rozhodovat o existenci přeplatku za situace, kdy poplatek nebyl předepsán (resp. řádně vyměřen), a tudíž bylo za této situace povinností správce poplatku jej k žádosti vrátit, kterou stěžovatelka nově podpořila i odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014 sp. zn. 2 Afs 68/2012, považuje Ústavní soud za nutné*

uvést, že se i jí již zabýval, a v usnesení sp. zn. III. ÚS 3243/14 či sp. zn. III. ÚS 3343/13 s poukazem na "převažující formální povahu" námitky vyslovil, že "nerozporuje vznik poplatkové povinnosti ... z hlediska naplnění hmotněprávních podmínek zákona a vyhlášky. "Pouze" nesouhlasí s formální (procesní) stránkou věci - že správní orgán nepromítl svůj závěr o naplnění hmotněprávních podmínek právních předpisů o vzniku poplatkové povinnosti do "formy" v podobě doručeného platebního výměru."

Námitka žalobce, že v přeplatkovém řízení není prostor pro posouzení hmotněprávní poplatkové povinnosti, působí zjevně účelovým dojmem, jelikož on sám v žádosti o vrácení přeplatku obsáhle namítal, že jím provozovaná zařízení poplatková povinnost netíží. Stejným způsobem argumentoval i v podaném odvolání. Nejvyšší správní soud již v dřívějších rozsudcích ve věcech žalobce v této souvislosti poukazyval na závěry Ústavního soudu vztahující se k této námitce (viz usnesení ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 970/15, nebo usnesení ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 905/15, ve všech věcech byl účastníkem sporu žalobce): *„Jestliže stěžovatelka svojí námitkou oponuje postupu správního orgánu, jenž nevyhověl jejím žádostem o vrácení přeplatků, k jejichž vyměření se předtím neuchýlil (a následně kritizuje správní soudy, že správní rozhodnutí z tohoto důvodu nezrušily, resp. že přezkoumaly samu hmotněprávní povinnost k placení poplatku), ponechává přitom stranou, že otázku interpretace a aplikace § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích formou kasační námitky sama přdestřela, jakož i – a to především – pomíjí skutečnost, že jí svědčila hmotněprávní povinnost k úhradě místního poplatku, což Ústavní soud ve stěžovatelce známých rozhodnutích dříve vyslovil, a to opakovaně“.*

Krajský soud pro úplnost dodává, že posouzení existence poplatkové povinnosti bylo provedeno v rámci přeplatkového řízení, ve kterém se jak správce poplatku, tak následně žalovaný touto otázkou důsledně zabývali. Jejich závěry následně přezkoumal také krajský soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 31Af 70/2015 – 55. V nyní posuzované žalobě nicméně žalobce neuplatňuje námitky, kterými by například zpochybňoval možnost vyměřit místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí v rozhodném období (v replice k vyjádření žalovaného naopak zdůrazňuje, že tuto otázku nyní nečiní předmětem přezkumu). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, krajský soud tedy nepovažuje za nutné se v tento moment blíže zabývat uvedenou otázkou.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, podle níž žalovaný nesprávně posoudil otázku nicotnosti rozhodnutí správce poplatku. Teorie totiž považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. O takový případ se však v nyní posuzovaném případě nejednalo, neboť správce poplatku zamítl žádost žalobce o vrácení vratitelného přeplatku na základě zákonného podkladu pro vydání takových rozhodnutí. V případě, že by žalobce nebyl povinen sporný poplatek hradit, jednalo by se o rozhodnutí nezákonné, nikoli však nicotné. Jak však bylo výše vysvětleno, soud rozhodnutí správce poplatku považuje za zákonné.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. listopad 2017

JUDr. Magdalena Ježková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
L. P.